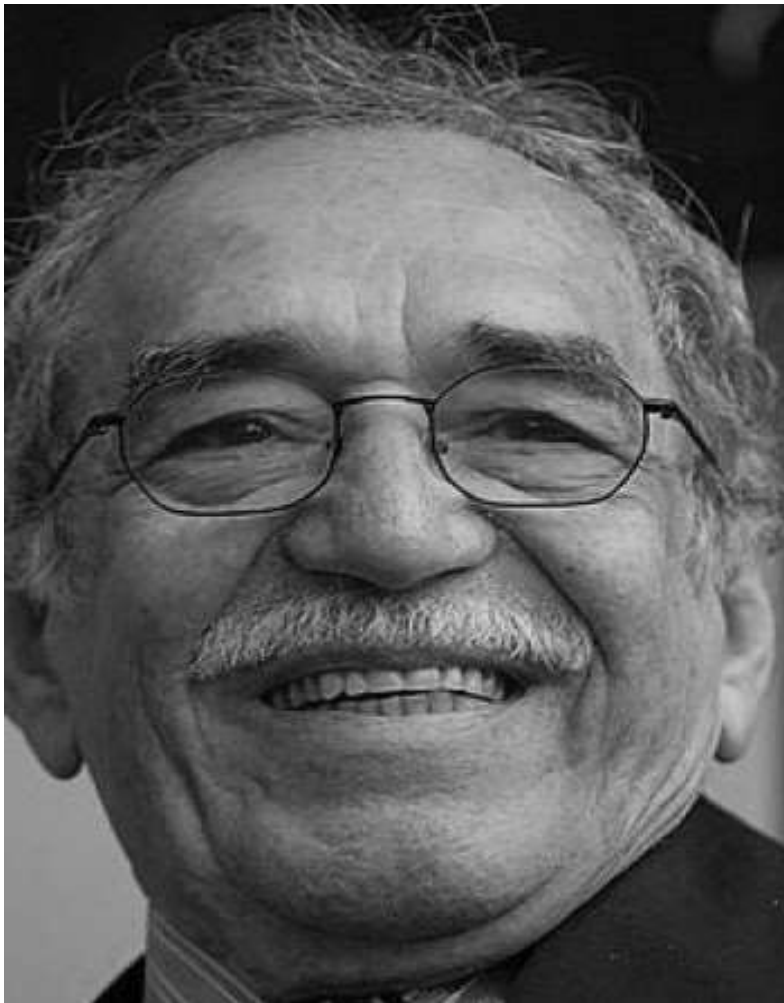

Gabriel Garcia Marquez

– mistrz realizmu magicznego

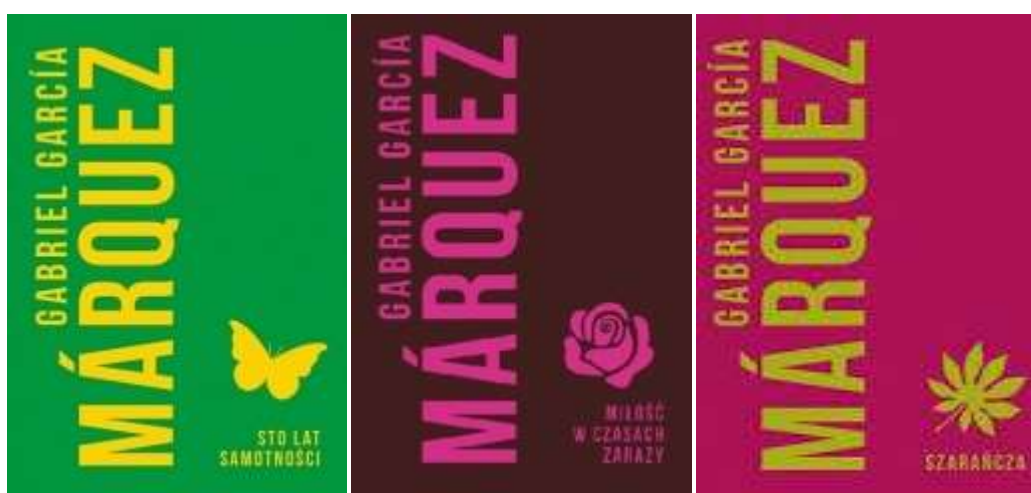
García Márquez jest często uważany za jednego z najwybitniejszych, a na pewno za jednego z najbardziej znanych pisarzy realizmu magicznego.

García Márquez rozpoczął karierę jako dziennikarz w prasie lokalnej w gazetach „El Heraldo” z miasta Barranquilla oraz „El Universal” wydawanej w

Cartagenie. Później przeniósł się do Bogoty, gdzie rozpoczął pracę jako reporter w kolumbijskim dzienniku „El Espectador”; pracował m.in. w charakterze korespondenta zagranicznego piszącego z Rzymu, Paryża, Barcelony i Caracas.

Pierwsze jego większe dzieło, powieść *Szarańcza* powstała w 1955. García Márquez zdobył popularność cyklem reportaży, pt. *Opowieść rozbitka* (hiszp. Relato de un naufrago), publikowanych w 1955 na łamach pisma „El Espectador”. Powieść została wydana w formie książkowej w 1970.

Najbardziej znaną powieścią Garcíi Márqueza jest *Sto lat samotności* (Cien años de soledad), która ukazała się w 1967. Utwór ten przedstawiając sagę rodu Buendía z zagubionej gdzieś na południowoamerykańskich bezdrożach wioski Macondo, jest jednocześnie swoistą syntezą dziejów całego kontynentu. Powieść okrzyknięto „najważniejszym dziełem literatury hiszpańskojęzycznej od czasów Don Kichota. Należy ona stylistycznie do nurtu „realizmu magicznego”.

W 1982 García Márquez został laureatem Nagrody Nobla w dziedzinie literatury. W uzasadnieniu napisano, iż nagrodę otrzymał za „powieści i

opowiadania, w których fantazja i realizm łączą się w złożony świat poezji, odzwierciedlającej życie i konflikty całego kontynentu”.

Pogarszający się stan zdrowia, a przede wszystkim wykryta u pisarza w 1999 choroba nowotworowa (peruwiański dziennik „La República” informował nawet mylnie o śmierci pisarza w 2000) skłoniła Márqueza do rozpoczęcia spisywania własnych wspomnień. W 2002 García Márquez opublikował książkę „*Życie, żeby opowiadać o tym*” (Vivir para contarla), będącą pierwszą częścią autobiograficznego cyklu zamierzonego na trzy tomy.

W 2004 ukazała się ostatnia powieść pisarza, *Rzecz o mych smutnych dziwkach* (Memoria de mis putas tristes).

Gabriel García Márquez znany jest ze swej przyjaźni z kubańskim rewolucjonistą i dyktatorem Fidelem Castro. Wcześniej, przede wszystkim w latach sześćdziesiątych i siedemdziesiątych, sympatyzował z grupami rewolucjonistów działającymi w różnych krajach Ameryki Łacińskiej. Członkowie rządu kolumbijskiego zarzucali pisarzowi aktywne wspieranie organizacji takich jak FARC i ELN, jednak nie znaleziono dowodów potwierdzających takie działania Garcíi Márqueza. Pisarz wielokrotnie wypowiadał się krytycznie na temat polityki władz kolumbijskich, a kilkakrotnie uczestniczył jako mediator w rozmowach prowadzonych pomiędzy legalnymi władzami Kolumbii i skrajnymi grupami opozycyjnymi.

Rodrigo García, syn Garcíi Márqueza, jest znanym reżyserem telewizyjnym i filmowym. W 2012 na łamach „The Guardian”, brat pisarza, Jaime García, wyznał, że ponad 80-letni Gabriel Márquez (przypuszczalnie wskutek terapii antyrakowej) cierpi na początki demencji i prawdopodobnie oznacza to koniec jego kariery pisarskiej.

Zmarł 17 kwietnia 2014 r. w Meksyku. Oficjalne pożegnanie Márqueza odbyło się w mieście Meksyk, na placu przed Pałacem Sztuk Pięknych

22 maja 2016 urna z jego prochami została złożona na dziedzińcu dawnego klasztoru La Merced w Cartagenie, w mieście, w którym Márquez rozpoczął swoją literacką karierę i - jak powiedział jego przyjaciel, Juan Gossain - gdzie „zawsze chciał być”.

